

Memuriyet Heyecanı 1

– HasanYAYLACI · 04 Mart 2011

Güneş, Karadeniz'in serin sularına gömülmek üzereydi. İstanbul'dan bir gün önce hareket eden otobüsümüz menziline ancak ulaşıyordu. Takvim yaprakları 1979 yılı Eylül ayının 24'ünü gösteriyordu. Mazot sıkıntısı, teker patlaması ve kayış kopması aksiliklerini üst üste yaşadığımızdan 16 saat sürmesi gereken yolculuk, 22 saati bulmuştu. Rize'ye inmemizle birlikte bu sıkıntıları hemen unutmuşum. Fakat içimde bu kez başka bir endişe belirdi. Rize, memleketim Konya'ya hayli uzaktı. Huyunu suyunu bilmediğim bir yerdi. Şiveleri bile çok farklıydı. Tek başıma ne yapacaktım. Hayat tecrübesi eksik henüz 19 yaşında bir delikanlıyım.

Rize, küçük bir kentti. Henüz otobüs terminali bile yoktu. Otobüs şehir meydanında indirmişti yolcularını. Şehre ayak basar basmaz ilk olarak "akşam karanlığı çökmeden bir otel bulmalıyım" dedim içimden. Başımı kaldırıp önüme bakınca "Hotel Sefa" tabelasını gördüm. "Küçük ama Avrupalı bir yer" diye düşündüm. Bizim memlekette birçok otel vardı ama sadece turistik olan iki-üç tanesinin adında hotel yazıyordu. "Topu topu bir gece kalacaktım. Bir gecelik sefamız olsun" dedim ve elimde bavul ile daldım içeri.

–Selamünaleyküm

–Ve aleyküm selâm hemşerum. Hoş celdun, sefalar cetirdun. Nereden celeysun? Nerelisin?

Bir an afalladıktan sonra soruların hepsini kafamda süzdüm ve cevaplarını verdim.

–Hoş bulduk dayı. Konyalıyım. Buraya tayin oldum. Boş odan var mı acaba.

–Uy haçan sen benim Erbakan Hocam'ın memleketlisin. Uyy cel bi sarılayum saa da

Neye uğradığımı şaşırılmıştım. Adam sanki kırk yıllık ahbabını görmüş gibi resepsiyonun dışına fırlayarak bana sarılmıştı. Kimsesiz bir kuştum. Zoraki bende sarıldım. Sonra bekleme salonu gibi döşenmiş alandaki koltuklara doğru yöneldik beraberce.

–Otur ha buraya bakayım.

Gösterdiği yere oturmam. O'da ayaktaydı

–Ya dayı sen oda varmı yok mu onu söylemedin. Yoksa ben kendime bir otel bulayım.

–Haçan ne dersun uşağım. Saa otelun en cüzel odasını vereceğüm da.

–Peki, kaç para

–Ula düşündüğün şeye bak. Lafı mi olur. Kolay ederuz.

–Hayır, hayır öyle şey olmaz. Kaç para ödeyeceğimi bilmek istiyorum. Değilse başka bir yere bakacağım.

–Tamam, ula inatçı uşak. Haçan 300 lira ver yeterlidir.

Fiyat ürkütücü gelmemişti. Gerçi hayatımda ilk defa otelde kalacaktım. Bu yüzden otel fiyatları neredeydi hiç bilgim yoktu. Ama çaylak bir delikanlı görüntüsünü de vermek istemiyordum.

–Peki anlaştık. Ben önce karnımı bir doyurayım. Gazete falan bir şeyler alayım. Geldiğimizde bol bol sohbet ederiz, diyerek kendimi dışarı attım. Bir yandan da kıs kıs gülüyordum. Bekliyordum ama bu kadarını değil. "Haçan, uşağım, peçi...." Ben bu insanlarla nasıl anlaşacaktım. "Oğlum Hasan papazı

buldun” dedim kendi kendime.

Akşamın ışıkları altıda şehri dolaştım ürkek adımlarla. Sonra eli yüzü düzgün bir lokanta da karnımı doyurdum. Yorgundum. Gazete ve sigaramı da aldıktan sonra otelin yolunu tuttum. Yarın benim için önemli bir gün olacaktı. Devlet kapısında işe başlayacaktım. Gazetemi okuyup erkenden yatmalıyım. Fakat daha adını bilmediğim otelci dayıdan yakamı nasıl kurtaracaktım. İşin doğrusu adam çok da sıcak davranmıştı. Kolay olamayacaktı ondan kurtulmak.

Otele geldiğimde otelci dayı beni kapıda karşıladı. Hal hatır sordu yeni baştan. Oturduk. Bir demlik çay içtik sohbetle birlikte. Çok lafazan bir adamdı. Ama tatlı bir siması ve sohbeti vardı. Tebessümü yüzünden hiç esirgemiyordu. O sordu ben anlattım. Ben sordum o anlattı. Laz şivesini de sevmeye başlamıştım. Aslında çabuk adapte olabilen bir yapıya sahiptim. Saat epey ilerlemişti. Yarın yorgun bir yüzle Valiliğe gitmek olmazdı. Müsaade isteyip odama çıktım.

Otelin en güzel odasını beklerken birde ne göreyim. Penceresi aydınlığa bakan rutubet kokulu bir oda. Şaşırdım. Aynı zamanda da kızdım. Otelci dayı beni keten pereye getirmişti anlaşılır. Onun hakkındaki tüm iyi düşüncelerim bir anda tersine döndü. Önce “aşağıya inip, bir yanlışlık oldu galiba” diyerek hesap sormayı kafamdan geçirdim. Sonra “akıllı ol oğlum, tek başınasın ve bilmediğin bir yerdesin. Sonra kalacağın yalnızca bir gece. Kıyamet mi kopar” düşüncesiyle her şeyi sineye çekerek odama girdim. Kapıyı kapattım ve kilitledim. Pijamalarımı giyip, yatağa uzandım. Gazeteye göz gezdirmeden önce son üç ayda yaşadıklarım geldi gözlerimin önüne.

Üç yıllık emek, semeresini vermiş; parasız yatılı okuduğum Hayvan Sağlığı Teknisyenliği Meslek lisesini bitirerek, haziran ayında diplomamı almıştım. Tayinim çıkıncaya kadar çalışacağım geçici bir iş bulmuştum. Paraya ihtiyacım vardı. Eline ekmek tutan birisi olarak sevdiğim kızı babasından rahatlıkla isteyebilirdim artık. Kazandığım paraları hiç harcamamıştım. Tayin emri gelir gelmez doğru İstanbul’un, yani sevdiğim kızın memleketinin yolunu tutmuştum. Ablam onların komşusuydu. Onun vasıtası ile tanışmış, epeyce mektuplaşmıştık. Dahası kızın ailesi de artık beni biliyordu. Ablam, niyetimin ciddi olduğunu onlara anlatmış, işi dünürlük kıvamına getirmişti. Sonra çöpsüz üzümüm, birde devletin memuru. Benden iyisini mi bulacaklardı. Ama kızları da dünyalar güzeli idi. Hele o yeşil gözleri... Beni vuran gözleriydi zaten.

Rize’ye hareket etmeden önce parmağıma nişan yüzüğünü takmıştım. Bekâr olan ortanca abim bu işe çok bozulmuştu. “Hiç büyük dağ dururken, küçük dağa kar yağar mıydı” Son üç ayda yaşadıklarım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken, göz kapaklarımın iyice ağırlaştığını hissettim. Gazeteyi bir kenara attım ve yatağa gömüldüm. Uyumuşum.

Gecenin bir yarsıydı. Kapımda biri vardı ve deli gibi kapıyı yumrukluyordu.

—Aç lan kapıyı. Açsana!

Tak, tak, tak. Küt, küt

—Oğlum. Ben kütük lan. Tanımadın mı? Açsana!

Allah Allah, gecenin bu saatinde kapıma biri dayanmış, kan uykumdan beni uyandırmıştı. Kütük de neyin nesiydi. Korktum. Birden aklıma, Namık Kemal’e atfedilen “Kütük” fıkrası geldi. Bu ilk gecede buda mı gelecekti başıma. Hemen kapıya omuz verdim. Var gücümle ayaklarımı direterek kapını açılmasını önlemeye çalışırken bir yandan ürkek bir ses tonuyla sesleniyordum.

–Kimsin kardeşim. Ben seni tanımıyorum.

–Açsana lan ben kütük.

Al başına belayı. Kapıdaki kişi ısrarla kapıyı açmamı istiyordu. Ne sanıyordu beni. Korkudan titremeye başlamıştım. “İmdat, Kimse yok mu” diye bağırmayı düşünürken bir yandan da karşıdaki sesi tahlil etmeye çalışıyordum.

–Git kardeşim bela mısın nesin. Bu saatte benden ne istiyorsun. Sana kapı falan açmam. Kapıdan çekilmezsen polis çağıracağım bak, diyerek korkumla onu korkutmaya çalışıyordum.

–Hasan, açsana oğlum. Ben kütük. Beni tanımadın mı lan. 368 Ahmet.

Birden saatin zembereği gibi boşalmıştım. Afyonlu Ahmet’ti kapıdaki. 368 Ahmet, namı diğer Kütük. Uzun boylu ve iri kıyım bir yapısı vardı. Okulda hepimiz onu kütük diye çağırırdık. Neşeli bir tip olduğundan bu lakap onun da hoşuna gitmişti.

–Ahmet, sen misin ulan.

–Benim yav! Açsana.

Ses yerini bulmuştu. Kapıyı açtım. İşte karşımdaydı. Birden, yardıma gelen bir dost gibi gördüm onu ve boynuna atladım. Rahatlamıştım. İlk kapıya dayandığında ve lakabını söylediğinde Ahmet aklımın ucundan bile geçmemişti. Öyle ya bu saatte, hem de Rize’de; O’nun la karşılaşacağımı nereden bilebilirdim ki.

Ahmet’de Rize’ye atanmıştı. Artvin arabasına bindiği için sabaha karşı 3 sularında şehre inmiş ve karşısında duran otele gelmişti. Sefa Hotel’e. Bizim lafazan otelci dayı, onu da epeyce bir sorguya çekmiş ve beni söylemişti. Dağ dağa kavuşmazdı ama insan insana hiç ummadığı bir yerde ve zaman da kavuşabilirdi.

Sabaha kadar uyumadık. Korku; yerini neşeli sohbetlere, birde memuriyet heyecanına bırakmıştı.

Devamı Var...